Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia:
BRAȘOVU, piața mare, Tĕrgulŭ Inului Nr. 30.
Scrisori nefrancate nu se primescŭ.
Manuscripte nu se retrimitŭ.
Birourile de anunciurĭ:
Brașovŭ, piața mare, Tĕrgulŭ Inului Nr. 30.
Inserate mai primescŭ în Viena R. Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), H. Schalek, Alois Herndel, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Prețulŭ inserțiunilorŭ: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULU LVI.

„Gazeta" ese în fiă-care-dị

Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un anŭ 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe anŭ.

Pentru România și străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Dumineca 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poștale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.

Abonamentulŭ pentru Brasovŭ
a administrațiune, piața mare, Tĕrgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atâtŭ abonamentele câtŭ și inserțiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 146. Brașovŭ, Lunĭ-Marțĭ, 6 (18) Iulie 1893.

Nou abonamentŭ la „GAZETA TRANSILVANIEI"

Cu 1 Iulie 1893 st. v.

s'a deschisŭ nou abonamentŭ, la care învitămŭ pe toțĭ amicii și sprijinitorii foiei nóstre.

Prețulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	12 fl.
pe șése lunĭ	6 fl.
pe trei lunĭ	3 fl.

Pentru România și străinătate:

pe unŭ anŭ	40 franci
pe șése lunĭ	20 „
pe trei lunĭ	10 „

Abonamente la numerele cu data de Dumineca:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	**2 fl.**
pe șése lunĭ	**1 fl.**

Pentru România și străinătate:

pe unŭ anŭ	**8 franci**
pe șése lunĭ	**4 „**

Abonarea se póte face mai ușorŭ prin **mandate postale.**

Administrațiunea **„Gazetei Transilvaniei".**

Brașovŭ, 5 Iulie v.

Tóte foile maghiare cu vederĭ mai independente de curentulŭ guvernamentalŭ suntŭ de acordŭ, că politica unguréscă se află într'o încurcătură, într'unŭ chaosŭ mare. Vĕdŭ și recunoscŭ acuma înși-șĭ Maghiarii, la ce halŭ a ajunsŭ politica lorŭ prin egoismulŭ, ușurința, ambițiunile și invidiile personale a celorŭ ce-o conducŭ.

Numai una nu vorŭ sĕ o recunóscă Ungurii încă, că isvorulŭ relelorŭ și neajunsurilorŭ, ce bântue adị în sînulŭ partidelorŭ lorŭ, este a se căuta în vecînica contradicere și luptă cu principiile adevĕratului liberalismŭ, în care i-au aruncatŭ nisuințele lorŭ despotice fațǎ cu națiunile nemaghiare.

Amŭ dịsŭ la tóte ocasiunile, că unŭ sistemŭ politicŭ creatŭ pe minciunĭ și pe nedreptate, nu póte sĕ aducă, decâtŭ fructe rele și pentru națiunea așa dịsă domnitóre, și în acéstă părere nu potŭ, decâtŭ sĕ ne întăréscă și aparițiunile cele mai nouĕ de neînțelegere și de zizania în sînulŭ partidelorŭ maghiare.

Pe dịua de erĭ a fostŭ convocată o conferență regnicolară a partidei independente și dela 1848 și tóte erau așa pregătite, ca în acéstă conferență sĕ se restabiléscă unirea între diferitele fracțiunĭ ale stângei estreme, conformŭ sfatului lui Kossuth, care a doritŭ, ca cu o dị mai 'nainte sĕ se afle o modalitate pentru a delătura neînțelegerile politice dintre aderenții lui Eötvös, ai lui Polonyi și ai lui Ugron, ca partida independențilorŭ sĕ-șĭ recâștige unitatea, puterea și însemnătatea ei.

Ca o mare piedecă pentru ajungerea acestui scopŭ s'a ivitŭ însĕ tocmai în dịlele din urmă unŭ conflictŭ personalŭ din cele mai vehemente între cei doi șefĭ principalĭ, Eötvös și Polonyi, carĭ figurândŭ ca apĕrătorĭ într'unŭ procesŭ criminalŭ, s'au insultatŭ înaintea tribunalului.

In asemenĭ împrejurărĭ, fiindŭ atâtŭ de accentuate inimicițiile personale dintre conducĕtorii kossuthiștĭ, speranța într'o înțelegere a cădụtŭ sub zero.

In fața acestorŭ inimicițiĭ, „Egyetértés" cu ai sĕi esclamă: La o parte cu personalitățile, s'avemŭ în vedere numai stégulŭ, vechile principii ale partidei. Principiulŭ nostru celŭ mai de căpetenia este independența de statŭ a Ungariei, ér în câtŭ privesce politica bisericéscă, sĕ urmămŭ principiului liberalismului tradițiunilorŭ nóstre liberale și „pentru aceea, fiindcă acesta este adị postulatulŭ simțului națiunalŭ în contra puterilorŭ aulice și feudale streine".

Conflictulŭ în care se află adị aceste douĕ principii ale Kossuthiștilorŭ, acela alŭ independenței și alŭ liberalismului între ele și cu esigențele politicei practice de partidŭ, dovedesce învederatŭ, că stânga estremă și-a pierdutŭ aprópe totŭ tĕrêmulŭ de acțiune pentru programulŭ ei. Astădị „independenții" ungurĭ nu sciu ce sĕ facă, sĕ sprijinéscă, orĭ sĕ combată guvernulŭ actualŭ în nisuințele sale de reformă bisericéscă, căcĭ și într'unŭ casŭ și într'altulŭ, ei se temŭ, că „puterile aulice și feudale" arŭ puté eși triumfătóre.

Nimicŭ nu caracteriséză mai multŭ strîmtórea în care a ajunsŭ „liberalismulŭ„ kossuthistŭ, decâtŭ faptulŭ, că acum corifeii luĭ se gândescŭ seriosŭ, că numai contele Apponyi póte sĕ-i scape din acéstă încurcătură, ajungêndŭ la putere, acelŭ Apponyi, pe care odinióră îlŭ considerau ca pe unŭ ultramontanŭ și reacționarŭ de specia cea mai periculósă.

Când Ludovicŭ Mocsary le spunea soțilorŭ sĕi kossuthiștĭ, că nicĭ că se potŭ gândi la realisarea programului lorŭ de independență, de egalitate, frățietate și libertate, până ce nu se vorŭ împăca cu națiunile nemaghiare, când le spunea, că numai acesta este singurulŭ modŭ de a puté scăpa de „puterile aulice și feudale", ei îlŭ luau în șirŭ și îlŭ insultau ca pe unŭ rĕtăcitŭ.

Și astădị?

Astădị va avé Mocsáry satisfacțiunea nedorită de a-le spune: ĕtă unde vĕ aduce o politică, care e clădită pe nedreptate și pe omorîrea libertății acelorŭ națiunĭ, fără a cărorŭ concursŭ în vecĭ nu vețĭ puté ajunge la idealulŭ vostru!

Convenția comercială dintre Austro-Ungaria și România.

Amŭ adusŭ scirea, că negocierile comerciale dintre Austro-Ungaria și România s'au amânatŭ până la tómnă. Eată acum ce cetimŭ în „Pester Loyd":

Tratativele cu România se prelungescŭ cam multŭ. Pe când acéstă țéră a încheiatŭ tratate cu Francia, Englitera și acum și cu Germania, noi nu suntemŭ în stare a ajunge la unŭ resultatŭ definitivŭ. Intreruperea conferinței, ivită dịlele trecute, și amânarea până la tómnă, trebue privită ca o hesitare.

Nereușita acésta aparentă o găsimŭ cu atâtŭ mai neexplicabilă, cu câtŭ se svonise de repețite-orĭ, că s'a convenitŭ deja o înțelegere asupra tuturorŭ cestiunilorŭ generale și speciale, și că s'a definitŭ chiar textulŭ tratatului.

Schimbatu-s'au óre de atuncĭ părerile vre-uneia dintre părțĭ? Nu o scimŭ, dér nicĭ nu putemŭ presupune, că din partea nóstră s'ar fi ridicatŭ nouĕ pretențiunĭ, de-óre-ce ele nu s'ar justifica prin nimicŭ. Noi ne silimŭ sĕ înlăturămŭ orĭ ce obstacolŭ, care ar împedeca regularea relațiunilorŭ comerciale prin unŭ tratatŭ.

Se dịce, că și cestiunea vitelorŭ a fostŭ amestecată în discuțiunĭ. In privința acésta n'avemŭ scirĭ positive, dér cestiunea acésta conține pentru agricultura nóstră interese atâtŭ de importante, încâtŭ nu ne putemŭ imagina, că acésta sĕ fi venitŭ din nou în discuțiune pe la sfârșitulŭ tratativelorŭ. Protegiarea vitelorŭ nóstre și menținerea liberului comerciu alŭ acestora cu statele vecine apusene, suntŭ pentru noi de o importanță așa de capitală, încâtŭ nimicŭ nu trebue sĕ fiă în stare a abate guvernulŭ nostru dela basele, pe carĭ s'a pusŭ dela începutŭ fațǎ de România.

Ĕtă acum ce cetimŭ în „Vestea" din Bucurescĭ:

Guvernele austriace și unguresci au convenitŭ întru a opri exportulŭ de furagiu. Prohibiția lovesce fênulŭ, paiele, turta

---

FOILETONULU „GAZ TRANS."

FERICIRE.

Novelă, tradusă din limba germană de *Il. Chendi.*

Prietinei L.

Către sfêrșitulŭ unei dịle călduróse din luna lui Iulie, era îndesuită strada principală din Berlinŭ cu totŭ felulŭ de ómenĭ.

Rịdêndŭ și flecărindŭ alergau cu toții, osteniți de munca dịlnică, spre grădinile publice. De-alungulŭ stradelorŭ flăcărau luminele lampelorŭ, ér de dindĕrĕtulŭ arborilorŭ verdị se ridica măestósa lună și umplea totulŭ cu o lumină palidă.

De-alăturea c'unŭ bărbatŭ tinĕrŭ, alŭ cărui pĕrŭ negru și buclatŭ era acoperitŭ cu o pălăriă de artistŭ, pășia unŭ băiatŭ sĕrăcăciosŭ. Tăceau amêndoi în svonulŭ celŭ mare, până ce se apropiară de partea „Brandenburg"-ului.

Băiatulŭ prinse pe domnulŭ celŭ tinĕrŭ de mână și privindu-i sfiiciosŭ în fațǎ îi dịse:

„Imĭ dai voiă sĕ-țĭ cântŭ astădĭ tóte părțile frumóse ale operetei de aséră? Am visatŭ nóptea întrégă despre ele".

— Lasă pe mâne, Frideric dragă; mai întêiu vinŭ studiile nóstre la rêndŭ — scii tu, adagiulŭ celŭ plăcutŭ!

— Credị, măestre, că voiu deveni într'adevĕrŭ vre-odată artistŭ?

— Da, Frideric, am multă speranță!

— Vai de mine, măestre, când gândescŭ așa în mine, că nu se va puté nicĭ într'unŭ chipŭ, și va trebui sĕ mĕ facŭ și eu așa unŭ pantofarŭ ca tată-meu, îmĭ vine sĕ plângŭ, — o, mai bine sĕ morŭ!"

Tinĕrulŭ domnŭ dĕdŭ surịdêndŭ din umerĭ.

— „Credĭ tu, că te-am luatŭ la mine ca sĕ-mĭ începĭ a lucra cu sula?"...

Acolo unde cotì strada intrară apoi într'o grădină, în care domnea liniște adêncă — o grădină înecată în mirosŭ de florĭ îmbĕtătorŭ și în lumină de lună. Ascunsă în tufe de scumpie, se ridica o casă mică, pe a cărei pĕrețĭ se urca vіță sĕlbatică, bolbură și trandafirĭ de câmpŭ până la coperișŭ.

O ființă femeiéscă, îmbrăcată în vestminte deschise, pășì din tufișŭ la lumina lunei. Băiatulŭ se oprì.

— „Tocmai ca erĭ la operă!" borborosì elŭ, ér domnulŭ alergà spre ființa cea albă și o cuprinse în brațe.

— „Nora", dịse elŭ, „tu aicĭ? Ce norocŭ ce norocŭ!" Ea-i arătà cu mâna copilulŭ, care totŭ mai stetea înmărmuritŭ în mijloculŭ drumului acoperitŭ cu petricele.

— „Cine-i cu tine, Felice?".

Elŭ nicĭ că privì într'acolo, ci-șĭ rĕzima capulŭ dulce și fericitŭ de sînulŭ ei.

— „Felice!" repețì elŭ, „cum sună de drăgălașŭ, tocmai așa'mĭ pronunța și fericitulŭ meu părinte numele, cu accentulŭ acesta dulce, italianŭ, care pe aicĭ nu-i cunoscutŭ".

Ea făcù o mișcare plină de neastêmpĕrŭ. „Dér pe cine ai cu tine, Felice"? întrebà din nou.

— „O, e numai Frideric, elevulŭ meu!" îi rĕspunse elŭ și luându-o de mână îșĭ îndreptară pașii lorŭ spre treptele verandei.

— „Adị nu te voiu asculta, Frideric, căcĭ precum vedĭ, am óspețĭ".

Băiatulŭ îșĭ plecà supĕratŭ capulŭ. O, elŭ atâtŭ se bucurase de séra acésta și acum trebuia sĕ plece către casa cea sĕracă, de care gândia, că va fi pe unŭ timpŭ óre-care depărtatŭ. Sĕ nu asculte elŭ în séra asta musica, ce-o iubea peste mĕsură, și apoi.... îi era și fóme, Dómne, Dómne! Tiptilŭ, tiptilŭ pășì pe cărărușa cu petricele înapoi, când de odată îlŭ chemà cineva pe nume.

— „Frideric, vino înapoi", sunà de către verandă. Acesta se întórse grabnicŭ și se apropià de părechea cea tinĕră. „Fiind-că nu poțĭ asculta în astă séră musică, ține celŭ puținŭ ceea ce s'a pregătitŭ pentru tine", dịse Felice și îi puse în mână o corfiță cu póme, turte și altele. „Ține băețele și cinéză, căcĭ acasă de bună sémă nu vei afla nimicŭ", dịse mai departe, ér streina de lângă elŭ adause zîmbindŭ: „Chiar și musică sĕ aibĭ, dragulŭ meu; étă cumpĕrățĭ unŭ biletŭ pentru concertŭ și fă-țĭ o séră plăcută!" Dịcêndŭ aceste, îi puse nisce banĭ în corfiță.

— „Sĕ mérgă la concertŭ?" urmà Felice, dândŭ din capŭ; „asta nu-i cu cale, căcĭ acolo numai musică rea póte audị, și acésta nu ar trebui! In sfêrșitŭ mergĭ și fă ce-țĭ va plăcé, dragulŭ meu băiatŭ, căcĭ eu sunt astădĭ fericitŭ, peste mĕsură fericitŭ!" Cu unŭ zîmbetŭ fericitŭ pe buze cuprinse apoi gâtulŭ albŭ alŭ frumósei femei și intrară amêndoi într'o odaiă împodobită cu icóne artistice, în care ardea o lampă mare. Frideric rĕmase abătutŭ la ușă cu corfița în mână, elŭ aruncà încă o privire în odaiă